

М О Б А

Пшеница од сувог злата,
земља је једва носи,
родила, од Бога дата,
приспела да се коси.

Отац откива косу,
уморио се, неће да дане,
чека да сунце попије росу,
и да благородни данак гране.

Коњи се у кола прежу,
српови и грабље у кола се мећу,
вредне руке мараме вежу,
мајка храну сложила у врећу.

Сава капију отворио,
пјесма се весела ори,
Крсто шараге оборио,
нешто Драгуни збори.

Мирко бијесно псује,
затого узде од коже,
Бибан не мирује,
шиба га то што може.

Баба Сића се помоли Богу,
уснила је радостан сан,
поздрави родбину с` ногу,
и пожеље берићетан дан.

Домаћин ракијом части,
Глигор здравицу чита,
први ће откосу пасти,
почиње моба жита.

Угљеша Слијепчевић